

Δραστικό αντίδοτο θανάτου - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

ΔΡΑΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Με τη Βάπτισμα του Χριστού ο ρόλος του Προδρόμου βαδίζει σιγά-σιγά προς το τέλος. Είδε να εκπληρώνεται το σημάδι που του έδωσε ο Θεός: Σε όποιον δεις να κατεβαίνει το Άγιο Πνεύμα και να μένει για πάντα πάνω του, αυτός είναι που θα βαπτίζει όχι απλώς με νερό, αλλά με Πνεύμα Άγιο, μεταδίδοντας άφεση αμαρτιών και όλα τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Κατόπιν τούτου ο Ιωάννης έδωσε με απόλυτη βεβαιότητα τη μαρτυρία του, «ότι ούτος εστιν ο Υιός του Θεού»,ο

ερχόμενος εκλεκτός του, ο αναμενόμενος Μεσσίας (Ιω. **1**, 33-34).

Τόνισε μάλιστα ότι στο εξής «εκείνον δει αυξάνειν, ἐμέ δε ελαττούσθαι» (Ιω. **3**, 30). Η επιρροή, η απήχηση, η δόξα του Χριστού πρέπει να αυξάνονται. Ο ρόλος του Προδρόμου είχε πλέον επιτευχθεί. Δεν θα συνεχίσει άλλο τη δράση του, ανταγωνιστικά προς τον Χριστό. Αντιθέτως, θα προπορευτεί του Χριστού και στον Άδη, για να φέρει και στους κεκοιμημένους το μήνυμα της επικείμενης καθόδου του Χριστού και εκεί. Έτσι, κατά το σχέδιο του Θεού, ο Ιωάννης φυλακίζεται από τον Ηρώδη, ο δε Χριστός αρχίζει από τη Γαλιλαία το κήρυγμά του για μετάνοια, εν όψει της ελεύσεως της Βασιλείας του Θεού (**Κυριακή μετά τα Φώτα**).

Η δημόσια εμφάνιση του Χριστού είχε ήδη προφητευθεί από τον Ησαΐα: «Ολαός ο καθηήμενος εν σκότει είδε φως μέγα, και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς». Η ζωή στην αμαρτία, η άγνοια του Θεού, ονομάζεται από τον προφήτη σκότος και τόπος θανάτου. Οι άνθρωποι ζούσαν «εν σκότει... εν χώρα και σκιά θανάτου». Εκεί που κανένας ήλιος δεν είχε τη δύναμη να φέρει το φως. Εκτός από τον νοητό ήλιο της δικαιοσύνης, τον Χριστό, το φως που «εν τη σκοτία φαίνει και η σκοτία αυτό ου κατέλαβε» (Ιω. **1**, 5). Κανένα σκοτάδι δεν μπορεί να σκεπάσει το φως του Χριστού. Οπουδήποτε ανατέλλει, φυγαδεύεται η σκοτεινιά του θανάτου.

Πού και πώς μπορεί να ανατείλει το φως αυτό; Στον άνθρωπο που αρχίζει να ζει κατά τις εντολές του Χριστού, να εμβαπτίζει την καρδιά του στο πνεύμα της χάριτός του, στο άρωμα της αγάπης. Ο άνθρωπος που ενεργεί διαφορετικά, αποπνέει σκοτάδι και θάνατο. Όποιος όμως ευαισθητοποιείται στην αγάπη, φωτίζεται, αποκτάει ξανά την ομορφιά της εικόνας του Θεού.

Τα περιγράφει όλα αυτά με τη δυνατή του πένα ο μεγάλος Τολστόη, με το στόμα ενός «τιμωρημένου» αγγέλου, που χρειάστηκε κάποτε ανθρώπινη βοήθεια. Λέει ο άγγελος για τον άνθρωπο που τον βοήθησε, ότι «πριν (τον βοηθήσει) το πρόσωπό του κάλυπτε μια **αποκρουστική μάσκα θανάτου**, τώρα όμως (όταν αποφάσισε να τον βοηθήσει) ήταν όλος ζωή και το πρόσωπό του αντιφέγγιζε ανάγλυφα **την εικόνα του Θεού**...

Καθώς μπήκα κάτω από τη στέγη της καλύβας του, μια γυναίκα ήρθε να μας συναντήσει... Παρατήρησα πως η γυναίκα ήταν ακόμη πιο φρικτή, απαίσια και αποκρουστική απ' ό,τι ο άνδρας πιο πριν. Μια βρωμερή μπόχα θανατερής σαπίλας αναδυόταν από το στόμα της. Ούτε να αναπνεύσω δεν μπορούσα από τη βρώμα της παρουσίας του θανάτου, που ήταν απλωμένη γύρω της. Ήθελε με πρωτοφανή και αναίτια κακία να με πετάξει έξω στο κρύο... Και έξαφνα ο άνδρας της άρχισε να μιλά για τον Θεό και κείνη πήρε και μαλάκωσε και άλλαξε η διάθεση και η

καρδιά της. Και σαν μου 'φερε τροφή και με κοίταξε, ...είδα πως **ο θάνατος δεν κατοικούσε πια μέσα της**.Είχε πάλι ζωή μέσα της και αντιφέγγιζε και αυτή ανάγλυφη **την εικόνα του Θεού»**.

Η αγάπη είναι το γλυκό φως του Χριστού που διαλύει το σκοτάδι και τη μπόχα του θανάτου.

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!